

Help, Wie word ik ..

Help, Wie word ik ..

Mark Donkersloot

Auteur: Mark R. Donkersloot
Jaar: 2019 - 2025
Druk: 1^e druk
Drukkerij: POD
ISBN: 9789403856377

Geen enkele inhoud van dit boek mag zonder toestemming van de auteur Mark Donkersloot worden overgenomen, veelevoudigt of gekopieerd. Het is tevens niet toegestaan om het openbaar te maken door middel van druk, fotokopie, digitale uitingen of op welke wijze dan ook zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur.

© 2009 – 2019 MD – 2020 - 2025

De genoemde personen en situaties in dit verhaal zijn fictief. Iedere gelijkenis is dan ook gebaseerd op puur toeval.

Op de genoemde bestaande merken rust copyright en zijn beschermd door Nationale of Internationale wetgeving. De gebruikte merken zijn alleen gebruikt omdat zij kwaliteit voorstaan en een duidelijk onderscheidend vermogen hebben met hun luxe producten.

Dit idee startte in 2009 uit een gedachte, liggend op onze rode bank. Dit groeide uit tot een verhaal en langzaam aan creëerde ik een nieuwe wereld. Ik draag dit boek op aan Suzanne, Amber en Esmée en al onze lieve dieren.

Een speciale dank aan Desiree, Sandra, Carla en Heidi voor alle correcties, hun geduld en het lieve meedenken.

Dit boek is het vervolg op “Help, ik ben niet meer arm..”, en ook hier staan zeker nog fouten in. Lees er over heen en geniet van het verhaal, zoals ik genoot van het schrijven ervan. En ja, deel drie is ook al klaar.....

<i>Voorwoord ..</i>	<i>9</i>
<i>Donderdag, oh donderdag ..</i>	<i>11</i>
<i>Let it begin ..</i>	<i>16</i>
<i>Achtergelaten ..</i>	<i>31</i>
<i>Terug naar de tekentafel ..</i>	<i>37</i>
<i>De vlinder ..</i>	<i>62</i>
<i>Achtervolging ..</i>	<i>105</i>
<i>Toch een gokje wagen ..</i>	<i>111</i>
<i>Een architect is geboren ..</i>	<i>123</i>
<i>Mijnheer Von Diepenheim ..</i>	<i>142</i>
<i>Hoe laat gaat de trein ..</i>	<i>179</i>
<i>Huis wordt Thuis ..</i>	<i>202</i>
<i>Het wordt lente ..</i>	<i>234</i>
<i>Nou, als je het zo zegt ..</i>	<i>249</i>
<i>Adem in, adem uit ..</i>	<i>262</i>
<i>Zijn team krijgt vorm ..</i>	<i>277</i>
<i>De dames nemen over ..</i>	<i>299</i>
<i>Welterusten ..</i>	<i>311</i>

Voorwoord ..

Help, ... is een serie van drie boeken. Het volgt het verhaal van Peter van Dielen die een grote prijs wint en welke keuzes hij kan, mag en moet maken.

Het is een fictief verhaal wat ik geschreven heb vanuit mijn hobby; verzinnen van verhalen.

Ik ben een beelddenker en een verhalenverzinner, maar ik ben geen Neerlandicus. Dus er staan fouten in dit boek, zinnen die niet goed lopen, ik heb gekozen om te werken met ‘ in plaats van “, omdat ik dat zelf mooier vind.

Heb je toch iets gevonden en je wil dat aan mij melden ter verbetering? Dan kun je mij bereiken via:

Auteurmarkdonkersloot@gmail.com

Belangrijkste is dat je van het verhaal geniet, zoals ik genoten heb van het verzinnen en schrijven ervan.

Eerst was er niets, Peter bestond nog niet, Xavier kende ik nog niet, Samfira en Abbas hadden nog geen plek in de wereld van het geschreven woord en zo is er langzaam een wereld ontstaan.

Hieronder mijn boekenlijst:

- Help, ik ben niet meer arm - afgerond
- Help, wie word ik - afgerond
- Help, ik ga terug naar huis - afgerond
- Ik wens..(met illustraties van Wouter Goudwaard) – afgerond

- De Drentse caravanmoord – Komt uit in 2026
- St Elizabeth – Werk ik nu aan

Donderdag, oh donderdag ..

*“Donderdag, oh donderdag. Oh schoonste dag der dagen
‘s ochtends nog een halve week, ‘s avonds slechts twee dagen.”*

Het was een rijmpje dat hij van zijn oma had geleerd. Het stamde uit de tijd dat de mensen nog zes dagen in de week werkten, van maandag tot en met zaterdag. Hij was het nooit vergeten en vandaag was het één van de eerste dingen die in zijn hoofd schoot toen hij wakker werd. D-day was de tweede gedachte. D voor Donderdag en D-day als in de Tweede Wereldoorlog, de dag waar het erop aan zou komen. En voor Xavier was dat vandaag. Hij sprong uit zijn bed en haalde al het beddengoed van het bed en gooide dat van de trap af. Hij haalde het nieuwe dekbed uit de kast en deed daar de nieuwe gewassen hoes omheen. Hij deed nieuwe slopen om de nieuwe kussens en gooide de slopen en de oude kussens ook naar beneden. Hij poetste zijn tanden en schoor zich. Hij deed al zijn toiletartikelen in een tas en legde die bij de gang neer. Die zou hij wel meenemen. Vervolgens haalde hij nog een doekje over de wastafel en het toilet en gooide het doekje ook naar beneden. Hij deed zijn laatste set kleren aan.

Beneden stonden nu zeven vuilniszakken. Xavier deed het beddengoed erin met de laatste spullen en knoopte alles dicht. Binnen vier minuten stonden ze allemaal buiten. Daar stonden nu de resten van zijn leven, gepropt in zeven vuilniszakken en over een uur zou dat allemaal weg zijn.

Hij liep terug naar boven voor de laatste spullen die hij mee zou nemen en zette alles in de keuken bijeen. Hij wilde alles goed en

netjes achterlaten. Na een laatste boterham met een beker melk erbij, ruimde hij alles op. Hij sloot de voordeur van de binnenkant en legde de sleutel op tafel. Bij de brief, de bloemen en de parfum. Nu was boven en beneden alles klaar. Hij deed de achterdeur open en pakte zijn twee tassen en de fotocameratas en deed de achterdeur op slot. De sleutel legde hij in een envelop in het schuurtje en hij liep naar de schutting. Bij de poort bleef hij even staan.

‘Peter has left the building, thank you and good morning,’ grijnsde hij. Hij voelde de vlinders in zijn buik. Dit was een spannend moment. Hij liep weg uit zijn leven en niemand wist meer wie hij was, waar hij was of wat hij ging doen. Dit was de ultieme vorm van vrijheid. Zonder ook maar iets achter te laten wat nog van hem was, op weg naar het onbekende. Xavier had moeite om niet hardop te zingen of keihard te schreeuwen van spanning.

De afgelopen dagen waren een wervelwind aan avonturen, uitzonderlijke uitgaven en nieuwe, onvoorstelbare keuzes geweest. Na de eerste en enorme schok dat hij een enorme prijs gewonnen had, was hij zo snel als mogelijk naar Brussel afgereisd naar de Europese Landeloterij om daar definitief te horen dat hij een prijs had gewonnen van 363 miljoen Euro. Vanuit daar was zijn leven al snel veranderd en dat liep geheel parallel nog aan zijn eigen leven om op die manier een nieuw bestaan voor zich uit te stippelen. Uiteindelijk had hij besloten om zijn baan op te zeggen, te verhuizen en zelfs te immigreren naar België. Hiervoor had hij vanuit de Europese Landenloterij, de aangesloten bank in België en het gelinkte advocatenkantoor een nieuwe identiteit gekregen.

Einde Peter van Dielen en welkom Xavier von Diepenheim, een naam die hij gedeeltelijk zelf had verzonnen, maar vreemd genoeg ook via een droom tot hem was gekomen.

Na een flink aantal voorbereidingen met zelfs al een aantal aankopen van zaken die hij al langer op zijn wenslijst had staan, gesprekken met collega's, zijn werkgever, vrienden, een tijdelijk afscheid van Abbas, die hij als zijn broer beschouwde en Samfira, was het nu zover dat zijn huis leeg en schoon was en hij kon vertrekken.

Samfira was de liefde van zijn leven, maar het leven had anders beslist, of eigenlijk zij, maar uiteindelijk stonden ze nu op een vriendschappelijke voet en zij zou nu in zijn huurhuis trekken. Dus op de spullen na die hij voor Samfira wilde achterlaten, was het huis klaar en Xavier was klaar voor vertrek, definitief.

Hij was eerder ook nog langs zijn vader geweest, maar meer dan een flauw afscheid was het niet geweest. De klik was er niet, ze leefden in verschillende werelden in en die pasten niet op elkaar. Zijn vader had nooit de vaderrol op zich genomen, die had hij met zijn alcohol beneveld hoofd doorgeschoven naar zijn eigen moeder, de oma van Peter. Die had de rol met verve, warmte en liefde opgepakt en ervoor gezorgd dat Peter opgroeide in een warm nest met de juiste waardes, ontwikkeling en kennis van talen.

Dus dat lag nu allemaal achter hem en nu zou zijn avontuur echt starten.

Xavier had het zo gepland dat hij eerst in alle rust een aantal weken in een vakantiehuis zou verblijven om daar zijn nieuwe

leven inhoud en een achtergrond te geven, om vervolgens vanuit daar naar zijn nieuwe huis, hoewel landgoed beter paste als benaming hiervoor, te verhuizen.

Maar zover was het nog niet. Nu voelde hij zich nog als Peter en moest hij wennen aan de nieuwe naam en zijn zeer recent verworven fortuin.

Ondanks dat hij al een aantal aankopen had gedaan, waren met name alleen zijn nieuwe telefoon (die hij gekregen had), de nieuwe laptop en de tablet echt merkbaar in zijn nieuwe leven. De rest was toch wat meer abstract. Ja, hij had een bankpas waar hij heel veel van kon en mocht pinnen, maar het was nu toch niet meer dan een pas in zijn portemonnee. Ook had hij al een enorm landgoed gekocht wat voelde als een angstige droom of hij daar niet verkeerd aan had gedaan gezien de grootte en de kosten en voelde zeker nog niet als thuis. Maar die kosten vielen in het niet bij zijn nieuwe fortuin en de rente daarop, dus dat had hij toch al ergens een plaatsje gegeven.

Dus voor nu had hij een schoon en opgeruimd huurhuis dat hij definitief ging verlaten en de wereld lag voor hem open.

Ondanks dat uitzicht voelde hij de spanning, het was vreemd om zoveel ruimte en onduidelijkheid voor zich te hebben. Hij kon vanaf dit moment alles doen en nog meer laten. Niemand wachtte nu op hem, geen meeting, geen kapotte machine in de hal bij zijn oude werk, geen budgetlijstje of hij iets wel of niet bij de boodschappen kon meenemen, niets of niemand die nu op hem wachtte.

Hij haalde nog 1 keer diep adem en zette de laatste stap uit zijn tuin, hij was weg.

Hij was onderweg.

Let it begin ..

Op zijn gemak liep Xavier naar de bushalte aan de andere kant van de wijk. Hij stapte hier normaal nooit op, maar via deze busroute kwam hij direct bij het industrieterrein waar hij de huurauto af zou halen. Zo was de kans dat hij iemand die hij kende tegen zou komen heel klein en dat wilde hij graag zo hebben. Na ongeveer vijf minuten kwam de bus er al aan en Xavier betaalde met zijn kaart. De bus vertrok en na veertien haltes was hij op zijn eindbestemming.

Hij liep op zijn gemak de twee nog resterende kilometers naar het autoverhuurbedrijf.

Er zaten twee klanten te wachten maar die werden al geholpen. Xavier wendde zich naar de jongedame achter de balie en wachtte totdat zij hem aansprak. 'Goedemorgen, mijnheer, waarmee kan ik u helpen?' 'Goedemorgen, mijn naam is Von Diepenheim. Er zou een auto voor mij klaar staan.' 'Een ogenblik, dan kijk ik even in de...oh ja, ik zie het al. Ach ja, dat is waar ook, de Volvo. Prima, loopt u meteen maar even mee.' Ze draaide zich om naar haar collega en vroeg of die haar plaats in wilde nemen.

'Komt u maar hoor.' Ze wenkte Xavier achter de balie. Samen liepen ze door het kantoor naar de achterkant van de garage.

'Normaal hebben wij de auto's al klaar staan bij de ingang. Maar deze staat nog binnen. Mooie wagen en alles er op en er aan.'

Xavier liep achter haar aan de garage in en zag inderdaad een prachtig glimmende auto staan.

'Ik stel voor dat wij eerst even uw spullen achterin leggen en dan om de wagen heen lopen voor eventuele schades. Daarna zullen

we alles even registreren.’ Xavier liep om de auto heen en hoewel hij de laatste tijd in de mooiste auto’s had gezeten, was dit de mooiste wagen waar hij zelf in zou rijden sinds tijden. Hij vond het spannend. Zijn laatste eigen wagen was een oude Volkswagen en dat was alweer een paar jaar geleden. Maar nu zou hij in het nieuwste model Volvo V70 rijden met, zo te zien, alles erop en eraan. Hij kon geen deukjes of krassen vinden en gezien de kilometerstand was dat ook geen wonder, want er stond nog net geen honderd kilometer op.

Xavier pakte zijn portefeuille uit de tas en liep achter het meisje aan. ‘Als u daar even wacht, dan haal ik even de computer erbij. U kunt daar koffie pakken.’ Xavier liep naar de automaat en schonk zichzelf een kopje koffie in en ging aan de tafel zitten. Hij volgde een beetje de bewegingen van de andere twee klanten en vroeg zich af wat die klanten voor een leven zouden hebben. Hij gokte dat de ene een zakenvrouw of een vertegenwoordigster was. De andere, een man, was jonger, maar daar gebeurde niet veel en Xavier wist daar niets bij te verzinnen. De dame kwam met een handheld naar hem toelopen en ze verwerkte zijn gegevens. ‘De rekening gaat direct door naar uw bank. Dat is gecontroleerd en akkoord bevonden. Een schadeformulier en een parkeerkaart zitten in uw wagen. Hij heeft Bluetooth, GPS en een actieve internetlink, dus alles waarom men gevraagd had. Dit is de key card. Die hoeft u alleen maar bij u te hebben en de deur gaat open en binnen drukt u op de startknop. Het is een automaat en rijdt op stroom en bio ethanol. U hoeft uiteraard de accu’s niet op te laden, dat gebeurt tijdens het rijden en onder de 30 kilometer wordt er automatisch een constant zacht signaal afgegeven voor het

verkeer om u heen. Volgens mij weet u nu alles en kunt u onderweg. Of heeft u misschien nog vragen?’ Xavier gaf aan dat dat niet zo was en hij wilde eigenlijk alleen maar in de wagen stappen en wegrijden.

Hier stond hij dan, met een auto die hij normaler wijze nooit zou kunnen betalen, op weg naar zijn nieuwe identiteit die hij ook nog eens zelf mocht gaan verzinnen. Hij kon zeggen dat hij een scheepsmagnaat was, een dot.tv man, een self made man, handelaar in aandelen of wat hij maar wilde.

Hij deed de achterklep open, pakte zijn portefeuille er uit en zijn smartphone. Hij liep naar de deur en hield zijn hand tegen de deurklink. De deur kwam van het slot en Xavier kon instappen.

Het eerste dat hem opviel was dat het stuur alleen maar een klein spaakwiel was en ook nog eens tegen het dashboard zat. Hij had via het internet gelezen dat deze V70 innovatief was en wist dus dat het stuur nog opgeblazen moest worden. Hij legde zijn vinger op het middenconsole op het touch screen en er kwam een menu tevoorschijn. Hij drukte op de startknop en hij zag allerlei controles voorbij komen op het scherm voor hem. Op de voorruit werden aan de bovenkant, over de gehele breedte, de achteruitkijk camera’s getoond, achteruitkijkspiegels werden steeds minder gebruikt en ook zag hij dat onderaan de ruit de meest basale informatie werd getoond. Wat het meeste opviel, was de stilte. Hij hoorde geen motor, voelde geen trilling. De ronding van het stuur werd nu opgeblazen en nu had hij een rond stuur voor zich wat gewoon niet van een normaal stuur te onderscheiden was. Het stuur kwam naar voren en Xavier zette het in de goede positie.

Via het touch screen op het middenconsole koppelde hij zijn smartphone aan de auto. Hij had thuis een afspeellijst gemaakt met de naam 'Xavier'. Het idee was dat hij zijn favoriete nummers wilde afspelen op het moment dat hij hier weg reed. Dit was de eerste echte stap als Xavier, en daar hoorde de juiste muziek bij. Via het tweede touch screen in het middenconsole typte hij zijn route in. Hij zou eerst nog zijn spullen bij de stomerij ophalen en dan doorrijden naar Rotterdam voor wat boodschappen. Daarna wilde hij, na een tussenstop, doorrijden naar zijn tijdelijke adres. Via het touch screen schakelde hij de automaat in en drukte zachtjes op het gaspedaal. Hij reed zonder geluid weg, de garage uit. Uit de boxen kwamen de eerste tonen van zijn afspeellijst; 'One night in Heaven' van M People. Dit was het eerste nummer wat hij wilde horen. Het tweede nummer was 'My Freedom' van Jerry Walters en de derde was 'Flawless' van George Michael. De rest had hij geshuffled. Het was muziek uit de jaren dertig van de vorige eeuw, klassieke muziek van nog daarvoor, enkele rustige nummers en snelle nummers uit de jaren 1960 tot en met nu, van alles wat. Het meest opzweepende nummer was een oudje; Snap versus Chris Zip met The colour of love.

'En zo rijd mijnheer van Dielen, pardon, monsieur Von Diepenheim de weg op,' grijnsde hij. Bij het stoplicht stelde hij nog even de camera's af en drukte toen op de memory knop. De stoelen zaten zalig en hij voelde zich zeer prettig in deze auto. Hij drukte op een knop op het touch screen en kreeg allerlei technische informatie op de voorruit te zien. De tank met Bio Ethanol was helemaal vol, de accu's ook en hij had een actieradius van zestienhonderd

kilometer. Vervolgens kwamen er allemaal controles voorbij en alles was in orde. Aan de linker onderkant zag hij verschillende animaties van borden die langs de weg stonden, maar omdat hij zich aan de snelheid hield, was alles groen. Xavier zette zijn muziek iets harder en keek om zich heen. Allerlei auto's om hem heen reden door het kleine stadje, richting klanten, richting werk, allemaal onderweg ergens heen. En hij? Hij reed hier zonder haast, zonder zorgen, zijn eigen weg, heerlijk.

De auto wendde al snel en al gauw dacht Xavier weer aan wat hij de komende tijd zou gaan doen. Hij was tegen een aantal kleine dingen aan gelopen die hij mee wilde nemen in zijn planning. Zo was het geen goed idee om nu al maatkleiding aan te laten meten, omdat hij eerst zijn lichaam wilde trainen. Ook moest hij aan een nieuwe tandarts denken en een nieuwe dokter. Hoe wilde hij na zijn vakantiehuisperiode wonen en voor hoe lang? Wilde hij nu al een persoonlijke assistent of assistente en hoe moest hij dat aanpakken? Dat wilde hij na het weekend eens allemaal op een rijtje zetten. Maar voor nu wilde hij eerst eens tot rust komen. Zijn spullen ophalen, boodschappen doen en dan even een paar dagen lekker niks. Wat lezen, filmpje pakken, lekker koken en, indien het weer het zou toelaten, lekker buiten zitten. Hij wist niet eens wat voor weer het zou worden. Toen hij op de parkeerplaats reed bij de stomerij, bekeek hij via het internet eerst het weer. Het zou vandaag nog een koude dag zijn met af en toe wat regen, maar een nieuw warmte front was vanuit Frankrijk alweer onderweg en zou morgen in de middag België bereiken. Hij haalde zijn kleding op en hij kocht wat te drinken en te eten.

Toen hij aan kwam lopen bij de parkeerplaats kon hij de auto eens goed bekijken en hij vond de auto steeds mooier. Nergens zag hij een sticker van het verhuurbedrijf en ook aan de achterkant waren er geen tekens of vermeldingen van het typenummer of de motor inhoud. Het was een 1.4 liter voor de verbrandingsmotor, voor de elektrische motor had hij simpelweg geen idee hoe dat werd aangegeven. Hij reed weer weg en nu kon zijn avontuur echt beginnen. Al snel kwam hij op de snelweg en hij reed via de A4, A13 naar de E25 richting het Alexandrium in Rotterdam.

Vroeger was het Alexandrium een Mega Mall geweest, nu was het inmiddels een Giga Mall. In alle grote steden kon je met je auto nergens meer komen. Je reed met je auto naar een parkeerplaats aan de buitenrand van de stad en daar stapte je dan of in de metro, de elektrische bus of de elektrische taxi. Het voordeel was dat je altijd een parkeerplaats had, maar het nadeel was dat je vaak met grote boodschappen moest zeulen. Het Alexandrium had daar handig op ingespeeld en was op drie plekken boven de weg gebouwd, waarvan één een snelweg was met een eigen afrit. Zo reed je van de afrit meteen de parkeerplaats van het Alexandrium op. Vroeger had daar een grote fabriek van een energieleverancier gestaan, maar dat was nu dus allemaal parkeerplaats geworden. Laag boven laag. Xavier had dit gezien op een documentaire en had juist daarom voor het Alexandrium als tussenstop gekozen. Het was niet echt rustig op de weg, maar omdat Xavier een lange route had van zijn woonplaats, via Den Haag naar Rotterdam, had hij de Volvo in de snelle laan gestuurd en die was nu gekoppeld aan de andere auto's. Nu kon hij op zijn gemak de auto eens goed

bekijken en het instructiefilmpje bekijken. Ondertussen gleed de Volvo automatisch en veilig met honderd zestig vooruit.

Toen hij uiteindelijk bij de ring rond Rotterdam aankwam, reed hij de Volvo uit de linkerbaan en pakte de derde rijbaan. Hij liet zijn snelheid zakken en nam de afslag naar de A16, richting Gouda. Na ongeveer tien minuten zag hij de afslag P voor het Alexandrium en hij reed naar de rechterkant. Toen hij bij de ingang stond, hoorde hij een klik en de poort was open. Zijn kenteken was nu gescand en als hij straks er uit zou rijden dan hoefde hij alleen nog maar zijn credit card door de lezer te halen en klaar. Hij parkeerde op het derde dek en liep vervolgens naar de uitgang.

Het Alexandrium was groot en Xavier moest eerst op de kaart kijken waar hij was en waar hij naar toe moest. Hij had geprobeerd om met zijn telefoon de informatie te lezen door op zijn scherm te kijken en die richting te winkels te houden, maar het was een overkill aan informatie geweest. 'Weer een mooie ontwikkeling die aan het eigen succes ten onder is gegaan,' dacht hij. Hij liep op zijn gemak langs allerlei winkels en stopte bij een lunchroom om wat koffie te drinken en voor het toilet. De koffie was heerlijk en Xavier genoot van het feit dat hij niets hoefde of moest en van het geroezemoes van mensen om zich heen.

Even later liep hij een winkel binnen voor casual kleding. Hij kocht vier spijkerbroeken, een trainingspak, tien T-shirts en evenveel onderbroeken en sokken, drie truien, twee paar gymschoenen en een soort legerachtige dikke jas, waarbij je de voering er uit kon ritsen. Hij liep met al zijn aankopen terug en legde ze achter in de

auto. Toen liep hij weer naar beneden naar de supermarkt. Hij had besloten om alle boodschappen meteen mee te nemen en niet op zoek te gaan naar een winkel bij het vakantiehuisje. Hij kocht genoeg eten en drinken voor de komende dagen en nam wat extra zaken mee waaronder wat hartige snacks, magazines, vier flessen champagne en veel fruit.

Toen hij dat allemaal in de auto had gepropt, restte hem nog één ding. Een dikke pak sigaren. Hoewel de sigarettenhandel bijna geheel was gestagneerd, deden de sigarenwinkels de laatste jaren juist weer hele goede zaken. Dit was er de oorzaak van dat er op het Alexandrium een hele grote sigarenzaak was gevestigd. Xavier liep er naar binnen en liep de klimaatkamer binnen en keek naar een aantal sigaren. Omdat het in de winkel redelijk druk was, kwam er niet meteen een verkoper naar hem toe. Xavier vond dat wel prettig. Uiteindelijk nam hij een doos met Zino Platinum sigaren. Omdat hij ze ook goed wilde bewaren, keek hij rond voor een humidior. Uiteindelijk stond hij voor de keuze tussen een Windsor van de Diamond Crown collectie, die heel klassiek oogde, of een Zino Platinum sigaren houder, een moderne, maar toch ook chique humidior. Uiteindelijk koos hij die laatste in een prachtige donkergrijze kleur. Omdat daar meer sigaren in paste, nam hij meteen twee dozen extra mee en een mini humidior voor twee sigaren. Hij rekende af, kreeg een klein doosje met The Griffin's mee, die ook door Davidoff werden uitgegeven.

Met zijn aankopen liep Xavier terug naar de auto, pakte alles in, stak een sigaar aan, stapte al negerend de 'niet roken'-sticker in en reed naar buiten toe. Hij volgde de aanwijzingen en binnen 10

minuten was hij de brug over, onderweg naar Dordrecht, Breda, Antwerpen, naar Belgisch Limburg.

Het huisje lag in de bossen bij het plaatsje Averbode, bekend om zijn abdij en het natuurgebied Gerhagen. In de bossen was een kunstmatig meertje uitgegraven en de bossen waren na 2019 flink uitgebreid waardoor de omgeving een gewilde plek voor wandelaars was.

De totale reistijd vanuit zijn woonplaats naar het vakantiehuisje was ruim twee uur, maar met de tussenstops deed hij er uiteindelijk 4,5 uur over. Iets voor vijf uur kwam hij bij de poort en hij parkeerde de auto bij de receptie. Toen hij naar binnen liep, was het druk bij de balie en hij moest een kwartier wachten. Toen was hij eindelijk aan de beurt.

‘Goedemiddag, mijn naam is Von Diepenheim en ik heb een huisje gehuurd.’ ‘Ik zal even voor u kijken,’ zei het jonge meisje achter de balie, waarvan Xavier dacht dat die veel te jong was om hier te werken. Een dag later zou Xavier er achter komen dat dit de dochter was van het gezin die dit park runde. ‘Ja, ik zie het hier staan. Van harte welkom, mijnheer Von Diepenheim. U heeft huisje nummer 7. Als ik even uw ID mag hebben, dan haal ik die door de lezer. Ja, dank u.’ Het meisje handelde alles snel en correct af. ‘Zo, dat is dan de administratie. Hier heeft u de sleutel.’ Ze pakte er een plattegrond bij. ‘Heeft u een elektrische auto? Ja? Mooi, dan mag u het park op. Anders hadden wij u een elektrisch wagentje geleend voor uw bagage. Kijk, hier zijn wij nu. U rijdt naar de slagboom, daar haalt u de sleutel langs de lezer. Dan rijdt u meteen naar links en volgt de ronde bocht. Daarna slaat u de tweede straat rechtsaf.

Die loopt omhoog en dan is het vierde huisje aan de rechterkant voor u. Een stomerij, wasserij en supermarkt kunt u hier vinden.’ En ze wees met haar vinger op de plattegrond bij het kruis vanwaar ze begonnen was. ‘De grote kantine is hier meteen achter en het restaurant is daar weer achter. Mocht u vragen hebben, dan kunt u ons altijd bereiken op telefoonnummer 322, maar u kunt alle informatie ook vinden in de map in uw huisje en op de startpagina van onze intranetsite. Dan ben ik door mijn verhaal heen en kan u alleen nog een prettig verblijf toewensen.’ ‘Oké, duidelijk verhaal. Volgens mij kan het niet verkeerd gaan dan. Dank u.’

Met de sleutel liep Xavier naar buiten. Het was wat warmer geworden en aan de lage zon te zien, zou het morgen een mooie dag worden. Hij gooide de plattegrond naast zich op de voorstoel en reed achteruit de parkeerplaats uit.

Aan het begin van het park stonden wat kleinere woningen en een aantal blokhutjes en stacaravans. De wijk waar hij moest zijn was weider en de huizen en tuinen waren hier ruimer van opzet. Het huis zelf was een moderne versie van zijn eigen huurhuis, maar dan met meer fantasie gebouwd en een extra verdieping.

Hij stak de sleutel in het slot van het huis en liep naar binnen. Er was een ruime open keuken en een grote woonkamer met een aparte eetkamer. Beide ruimtes hadden uitzicht naar buiten. Aan de rechterkant van de woonkamer was een deur die leidde naar een gang. Hier was een extra ruimte met een wasmachine en een droger en de meterkast. Aan de andere kant lagen een badkamer en een grote slaapkamer. De open keuken had een vide en vanuit de eetkamer liep een trap naar boven toe. Die kwam weer uit op

een open gang met drie slaapkamers, een extra toilet en een badkamer en helemaal bovenaan, op de zolder was een grote slaapkamer met een kleine badkamer. Xavier deed de deur open en liep het kleine terras op. Er stonden zes stoelen en een eettafel en het uitzicht was prachtig. De tuinen waren zonder omheining of schutting en liepen in elkaar over.

De huizen lagen in een hoefijzervorm op een soort dijk, die langzaam glooiend naar het kunstmatige meertje afliep. Het zag er idyllisch uit. Xavier bleef staan, totdat hij zich bedacht dat hij boodschappen in de auto had die snel in de vriezer moesten. Hij liep naar beneden en bedacht dat dit een goede keuze was geweest. Lekker de ruimte, onbekend en anoniem en toch een beetje onder de mensen.

Toen hij buitenkwam, liep er een man voorbij die zwaaide. Xavier zwaaide terug en begon zijn spullen uit te pakken. Hij haalde al zijn boodschappen uit de wagen en ruimde meteen alles op. Hij had besloten om de eetkamer als werkkamer te gebruiken. De grote slaapkamer beneden als kleedkamer en de bovenste verdieping als slaapkamer. Na ongeveer een half uur had hij alles op de juiste plaats en liep hij met een alcoholvrij biertje naar buiten toe, de tuin in. Omdat de huizen allemaal wat hoger lagen, had hij een prachtig uitzicht op het meertje. Hij legde zijn sigarenspullen op de tafel en begon die op zijn gemak uit te pakken en de humidior klaar te maken voor gebruik, ondertussen een sigaar rokend. Toen hij die bijna op had, legde hij hem neer en keek met een diepe zucht naar de wegtrekkende wolken. Hij had honger.

In zijn fantasie, en volgens het internet was hij daarin niet de enige, dacht hij altijd dat zodra hij een grote prijs zou winnen iedere avond uit eten zou gaan. Maar hij genoot teveel van koken om zich daar aan over te geven. Het koken was zelfs leuker geworden, want nu kon hij de beste ingrediënten kopen en had hij alle tijd van de wereld. Hij koppelde zijn smartphone aan het interne systeem en galmde mee met de muziek terwijl hij aan het eten begon. Hij had flink boodschappen gedaan en zichzelf de belofte gedaan om de komende dagen zich over te geven aan het heerlijke eten en drinken en zich niet te storen aan zaken als de lijn, gezond eten en wat allemaal nog meer.

‘Hoewel,’ dacht hij, ‘mijn kookkunst is op zich al gezond, dus helemaal schuldig hoef ik mij niet te voelen.’ En hij schonk zichzelf een glas rode wijn in. Na de afgelopen week had hij zich voorgenomen te matigen met de alcohol, maar de komende periode was het echt vakantie en dan mocht hij wel wat meer van zichzelf.

Hij maakte gevulde champignons met verse kruiden als voorafje. Daarna maakte hij lamsvlees in kruidenolie met verse salade en gebakken aardappelen. En het toetje was heel makkelijk, daar had hij geen werk aan, ijs met verse vruchten. Daarna had hij koffie met een Calvados. Hij had een mooie achtjarige Calvados meegenomen. Als het weer het toe zou laten, dan zou hij lekker buiten eten. Desnoods met een trui en een vuurtje in de ingebouwde buitenhaard en daarna zou hij een film kijken. Hij had al een hele lange tijd ‘Murder on the Orient Express’ willen zien. Daar was in 2017 een remake van gemaakt en die wilde hij nu eindelijk wel eens zien. Hij genoot nu al van de avond en hoe laat

het ook zou worden, het zou niets uitmaken, want dit was zijn moment. Dag Peter, hallo Xavier.

Hij at in alle rust en genoot van het buiten zijn, het alleen zijn, het rijk zijn en de muziek op de achtergrond. Hij zag wat families naar binnen en buiten gaan en hoorde wat spelende kinderen, maar verder was het stil. Toen hij uiteindelijk aan de koffie zat, was het bijna donker geworden. Xavier had de haard buiten aangestoken en keek naar de hemel. Hij overwoog om nog een sigaar te nemen, maar besloot dat dit teveel was. Om elf uur ging hij uiteindelijk naar binnen en sloot alles af. Hij zette de TV aan en browsde naar een TV zender die de film aanbood. Binnen vijf minuten zat hij in het verhaal. Dit was het goede leven!

De volgende morgen werd Xavier wakker door onbekend lawaai. Hij had geen idee waar hij was en niets kwam hem bekend voor. Hij keek om zich heen en zag dat alles inderdaad onbekend was. Langzaam trok de mist van de ochtend in zijn brein weg en kon hij zich weer oriënteren op de realiteit. Hij was in zijn tijdelijke huis en lag op de bovenste verdieping in een bed. Hij ging op de rand van zijn bed zitten en liet gisteren aan zich voorbij komen. Nu was hij er weer helemaal bij. Dit was de eerste keer dat hij er aan dacht dat Samfira in zijn huis was getrokken. Hij had gisteren zo genoten, dat hij helemaal niet meer aan haar had gedacht. Hoe zou ze het opgevat hebben dat hij al weg was gegaan en zou ze de stap naar het huis wat ze vroeger gedeeld hadden nog kunnen maken? Dit was de eerste keer sinds hij haar had leren kennen, dat hij haar vergeten was. Misschien was hij toch over haar heen aan het raken; 'Sam, weet dat ik het niet gedaan heb om je te kwetsen,

maar om je te helpen,' zei hij hardop tegen zichzelf, maar nog meer tegen Samfira. Hij stond op en liep naar beneden naar de badkamer. Hij zou de dag schoon beginnen met een heerlijk bad en daarna ontbijt.

Achtergelaten ..

Samfira legde huilend de brief neer. Ze had veel verwacht, ook vooraf veel zelf ingevuld. Maar dit had ze niet verwacht. Ze was aan de ene kant ontroerd omdat hij zoveel moeite had gedaan om het makkelijk voor haar te maken en hij had letterlijk alles achtergelaten. Maar ook had ze veel verdriet omdat hij al weg was gegaan. Ze had zich die zaterdagochtend in de auto niet gerealiseerd dat dat de laatste keer was dat ze hem zou zien. Ze had gedacht dat hij op haar zou wachten, dat hij hier zou zijn, dat hij.... Ze wist het niet. Ze had zoveel gedacht, maar niet dit. En om dan hier in het huis te moeten zijn, dat maakte het dubbel zo moeilijk. Maar alles was al omgezet op haar naam en ze was nu ook helemaal in een keer voorzien van alles. Dus ze zou het doorzetten, maar ze kon even geen kant op. Ze pakte de brief weer op en las hem nogmaals door:

Lieve, lieve Sam,

Stel je toch eens voor. Nu is het er dan toch van gekomen. Misschien voor jou en de anderen een vreemde sprong in het diepe, maar voor mij is het de juiste stap. Natuurlijk ben ik bang, aarzelend, ongeduldig en zenuwachtig over een onzekere toekomst. Maar ik neem die stap omdat ik weet dat het voor mij de juiste is.

Dat heeft niets te maken met het feit dat ik nu niet meer hier ben. Misschien denk je dat ik zo snel als mogelijk weg wilde en niet

eens meer op jou wilde wachten, maar niets is minder waar. Ik heb heel mijn leven op jou gewacht en de afgelopen jaren heb ik te lang gewacht, want je kwam niet meer terug. En ik? Ik deed niets. Dus nu wij niet samen zijn, moet ik het leven voor Peter gaan invullen, omdat er geen Sam en Peter meer is. En die beslissing was misschien wel de moeilijkste die ik moest nemen. En dat is de reden dat ik nu al weg ben. Ik kan niet nog een keer afscheid van je nemen. Ik wil je herinneren zoals je bent, zoals je was op het moment dat wij elkaar voor het laatst hebben gezien. Als vrienden. Jij tegen mij aan, je mooie, lange zwarte haar kriebelend tegen mijn gezicht en je warme geur in mijn neus. Zachtjes lag je te slapen in de auto, tegen mij aan. Toen heb ik afscheid van je genomen en zo wil ik je op mijn netvlies houden. Een sterke, slimme en mooie vrouw, een vriendin en nog steeds mijn droomvrouw.

Het huis zoals ik het achterlaat, is helemaal van jou. Ik sta niet opeens voor de deur om dingen terug te vragen. Alles is 100% van jou. Ik heb ook alvast wat boodschappen voor je gedaan zodat je je helemaal kan overgeven aan het installeren in jouw nieuwe huis.

Volgens mij hebben wij ook aan alles gedacht en is alles goed geregeld. Alles staat op jouw naam en de huur wordt van jouw rekening afgeschreven. Mocht er toch iets zijn dat wij vergeten zijn of je krijgt ineens een rekening in de bus die wij niet voorzien hadden, maak je dan niet druk. In de bureaulade op de werkkamer ligt een envelop met 500 euro. Je moet de onderste lade open doen en dan van onder af met je hand aan de achterkant voelen. Daar bewaarde ik altijd mijn waardevolle papieren. Haha, alle twee! Als er na een jaar niets is binnengekomen, dan kan je het geld